

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobkyně: N.P.T.**, zastoupené: Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem, se sídlem Plzeň, Karlovarská 87/130, proti **žalované: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2014 č.j. ČOI 56652/14/O100/2200/12/14/Ber/Št**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 21.5.2014 č.j. ČOI 56652/14/O100/2200/12/14/Ber/Št se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.800,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., advokáta, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského kraje ze dne 3.3.2014 č.j. ČOI 25980/14/2200, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, kterým byla zamítnuta obnova řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200. Příkazem č.j. ČOI 50106/13/2200 žalobkyni byla uložena pořádková pokuta

pro nepředložení nabývacích dokladů na výrobky ve výši 20.000,- Kč podle § 9 odst. 4 zákona č. 22/1986 Sb., o České obchodní inspekci, a dále samostatným rozhodnutím jí byla uložena pokuta 100.000,- Kč podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele pro naplnění skutkové podstaty nabídky padělků originálního zboží.

Žalobkyně v **žalobě** tvrdila, že měly být oba případy projednávány ve společném řízení jako delikty sbíhající se, a to na základě absorpční zásady.

Dále žalobkyně namítala, že jí bylo znemožněno uplatnit v řízeních procesní práva, když nevěděla, že je vůči ní vedeno správní řízení, nemohla se seznámit s kontrolními protokoly, nedostala vydané příkazy. Podle žalobkyně v rozporu s obecnými zásadami spravedlivého řízení je i udělení pořádkové pokuty za nedodání nabývacích dokladů ke zboží, když výzva k dodání těchto dokladů byla též doručena fikcí a žalobkyně se o ní nedozvěděla, proto nemohla povinnost splnit. Ačkoli žalobkyně uznala, že postup správního orgánu při doručování fikcí a následném nabytí právní moci mohl být formálně správný z hlediska § 24 odst. 1 správního řádu při doručování jednotlivých písemností, nelze podle ní uplatnění tohoto formálního postupu uznat při postupném doručování množství důležitých písemností, ukládajících témuž účastníku značné pokuty a povinnosti, když bylo evidentní, že písemnosti doručovány nejsou a účastník je nepřebírá. V tomto žalobkyně spatřuje porušení § 4 odst. 4 správního řádu, když jí nebylo umožněno uplatňovat v řízení práva a oprávněné zájmy.

Žalobkyně dále tvrdila, že po faktické stránce namítala zřejmou záměnu ze strany pracovníků ČOI provádějících kontrolu 24.11.2012, kteří uváděli, že kontrolovali stánek E22, avšak ve skutečnosti se jednalo o stánek E21. Podle žalobkyně je totiž obtížné rozlišit při vystavování zboží hranice mezi zbožím jednotlivých stánků, a kontrolori v domněnku, že provádí kontrolu stánku E22, objevili závadné zboží, které již však bylo součástí prostor stánku E21. Na tomto stánku v době kontroly skutečně nikdo neprodával, prodejce před kontrolou stánek opustil. Stánky nejsou viditelně označeny čísly. Žalobkyně uvedla, že ke svému tvrzení navrhla provést důkazy, které nemohla uplatnit v původním řízení, a to výslech správce tržnice a jeho čestné prohlášení ze dne 18.12.2013, výslech vlastníka obchodního centra Ing. N.T.H., výslech okolních prodejců T.T.A. (sousedící stánek F2, F3 – společný), P.X.C. (stánek E20), fotodokumentaci ve spisu, zejména zřetelnou fotografií kontrolovaných prostor a dispozičním plánem rozmístění stánků na tržnici. Správní orgány však tyto návrhy ignorovaly, ani neodůvodnily, proč nepovažovaly za nutné je provést.

Správní orgány podle žalobkyně odkázaly na jediný důkaz, tzv. monitoring ze dne 4.11.2013, tj. rok po provedené kontrole. Z úředního záznamu a z pořízené fotodokumentace z tohoto monitoringu má údajně vyplývat, že žalobkyně v době provádění monitoringu nabízela podobný sortiment zboží jako při předchozích kontrolách. Ač žalobkyně viděla, že monitoring probíhá, nikdo ze strany kontrolorů ji nepožádal o vysvětlení, obsluha stánku E21 opět nebyla přítomna a žalobkyně následně neměla možnost se s výsledky tohoto monitoringu seznámit, ani se k němu vyjádřit. Žalobkyně neměla možnost se seznámit s jakýmkoli dalšími podklady pro rozhodnutí. Podle žalobkyně se správní orgán mohl dopustit stejné chyby jako při původní kontrole. Hranice mezi zbožím není podle žalobkyně nijak patrná z fotodokumentace vyhotovené správním orgánem. Podle žalobkyně postupoval správní orgán v rozporu s § 3 správního řádu.

Žalovaná **ve vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby s tím, že žalobou bylo napadeno pouze rozhodnutí č.j. ČOI 56652/14/O100/2200/12/14/Ber/Št, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení. Námitky směřující proti nevedení společného řízení však směřují proti příkazům č.j. ČOI 49613/13/2200 a č.j. ČOI 501106/13/2200, proti kterým žaloba nebyla podána, proto by neměla být ani přezkoumávána v tomto řízení. Tudíž se jedná o irelevantní námitky. Dále žalovaná uváděla, že žalobkyni bylo doručováno v souladu s § 20 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu na adresu místa podnikání uvedenou v živnostenském rejstříku. Pokud by bylo doručováno na jinou adresu, jednalo by se o postup, který by byl v rozporu s tímto ustanovením. Kontrolní protokol se rovněž pracovníci správního orgánu pokusili doručit žalobkyni přímo na místě jeho sepsání, avšak po celou dobu přítomnosti kontrolních pracovníků v provozovně žalobkyně nebyl nikdo přítomen, přestože byla provozovna otevřena. Podle žalované tyto skutečnosti nejsou důvodem pro obnovu řízení. Podle žalované správní orgány návrh žalobkyně posuzovaly pouze z hlediska, zda jsou dány důvody pro obnovu pravomocně skončeného řízení uvedené v § 100 odst. 1 správního řádu. Monitoring dne 4.11.2013 měl za účel pouze prověřit tvrzení žalobkyně, že při kontrole došlo k záměně stánku za sousední, neboť předmětný sortiment neprodává a nikdy neprodávala. Z úředního záznamu o provedeném monitoringu a z pořízené fotodokumentace vyplývá, že poloha provozoven účastnice řízení zcela odpovídá plánu rozmístění provozoven na tržnici, z něhož vycházeli kontrolní pracovníci a že žalobkyně nabízela podobný sortiment jako při předmětné kontrole. Dále z tohoto úředního záznamu o provedeném monitoringu vyplývá, že žalobkyně byla monitoringu přítomna, její totožnost byla ověřena a žalobkyně potvrdila vlastnictví provozoven F1 a E22. Tvrzení žalobkyně v žalobě, že při provádění monitoringu došlo opět k záměně provozoven, vyvrací podle žalované skutečnost, že z pořízené fotodokumentace vyplývá, že v sousední provozovně E21 nebylo v době monitoringu nabízeno žádné zboží. Žalobkyní navržené důkazy nesplňují podle žalované podmínku § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se nejedná o důkazy, které by žalobkyně nemohla uplatnit ve správním řízení, a dále na základě podkladů, z nichž vycházel správní orgán ve správním řízení a na základě skutečností zjištěných dne 4.11.2013, se dá s úspěchem pochybovat o jejich věrohodnosti.

V **replíce** žalobkyně uvedla, že předmětem žaloby je posouzení zákonnosti rozhodnutí, které souvisí s předchozím řízením vedeným pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200, v jehož rámci byl vydán příkaz o uložení úhrnné pokuty ve výši 100.000,- Kč a následně příkaz o uložení pořádkové pokuty ve výši 20.000,- Kč. Zamítavé rozhodnutí o obnově řízení vedené pod sp. zn. ČOI 153106/12/2200 žalobkyně žalobou nenapadá (tj. vydání příkazu o udělení pokuty ve výši 15.000,- Kč ve skutkově odlišné věci). Pokud jde o aplikaci ust. § 20 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu (doručení fikcí), žalobkyně má za to, že tento postup správního orgánu v dané věci nerespektoval základní ústavní pravidlo výkonu státní moci, tj. zásadu přiměřenosti takového výkonu. Právní úprava doručování dle správního řádu sama o sobě vzbuzuje pochybnosti a může otvírat prostor k nepřiměřenému zásahu do práv. Z toho důvodu žalobkyně navrhla, aby soud věc předložil Ústavnímu soudu ČR pro rozpor uvedených ustanovení správního řádu s ústavním pořádkem. Dále žalobkyně uváděla, že vzhledem k poměrně vysoké výši pokut – celkem 120.000,- Kč - se pro ni jedná o citelný trest v likvidační výši. V případě soudního trestání lze určitou analogii spatřovat ve vydání a hlavně v doručování trestního příkazu, u něhož je povinností soudu tento doručit do vlastních rukou

adresáta a náhradní doručení je vyloučeno (§ 64 odst. 5 trestního řádu), a to i vzhledem k zákonné minimální výši peněžitého trestu – 20.000,- Kč ukládaného právnické osobě za spáchání trestného činu. Do určité míry je podle žalobkyně možno poukázat i na úpravu doručování v občanském soudním řádu, kdy u platebního rozkazu je též podle § 173 odst. 1 občanského soudního řádu náhradní doručení vyloučeno.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobkyně o obnovu řízení ze dne 18.10.2013, v níž žalobkyně namítala, že se o udělení pokut dozvěděla až na základě vyrozumění o nedoplatku správce daně. Vůbec nevěděla, že bylo zahájeno správní řízení, že na základě kontrolních protokolů (žalobkyní nepodepsaných) v předmětných řízeních byly vydány příkazy, které byly doručeny fikcí a nabyly právní moci, když žalobkyně bydlí na adrese ... kam nebylo doručováno. Žalobkyně namítala, že nemohla žádným způsobem uplatňovat svá práva v řízení, když zřejmě podle jejího názoru došlo k neúmyslné záměně stánků E22 za stánek E21. Žalobkyně namítala, že sortiment spočívající v páskách, přívěscích, hračkách, hodinkách, zapalovačích, obrazech a pouzdrech, které měly porušovat práva duševního vlastnictví, žalobkyně nikdy neprodávala a že se specializuje výhradně na textil. K tomu žalobkyně navrhla provedení důkazů uvedených i v žalobě a přiložila čestné prohlášení Ing. M.M. datované 16.12.2013, podle něhož během každého měsíce je jednou z jeho povinností opakovaně zkontrolovat tržnici, takže má přehled o sortimentu v každém prodejním místě. Prohlašuje, že v prodejním místě vedeném pod značkou E22 se po celou dobu prodával pouze textil. Přívěsky, pouzdra, zapalovače, obrazy, pásky, hodinky a hračky se zde nikdy neprodávaly. Žalobkyně rovněž v žádosti namítala, že pořízená dokumentace umožňuje sice rozeznat vchod do stánku a vystavené zboží, avšak je malých rozměrů, proto žalobkyně navrhla opatřit důkaz originálem fotografie, resp. jejím zvětšením či úpravou spolu s nákresem dispozičního řešení jednotlivých stánků. Dále je součástí správního spisu úřední záznam ze dne 24.11.2012 o tom, že v tento den a dne 4.11. byly provedeny kontroly prodejních jednotek na tržnici Folmava, přičemž byl kontrolován stánek č. 22. V době kontroly nebyl kontrolovaný stánek označen a personál prodejny utekl. Z těchto důvodů byl k identifikaci kontrolované prodejní jednotky a jejího majitele využit plánek tržnice s čísly jednotlivých prodejních jednotek, informace správce tržnice o prodávajícím a pořízená fotodokumentace. Podle přiložené fotodokumentace kontrolovanou jednotkou byl stánek č. E22, který v době kontroly patřil žalobkyni. Přílohou úředního záznamu je plánek stánků na tržnici a fotografie zboží uvnitř stánku. Dále je součástí spisu kontrolní protokol ze dne 6.4.2012 týkající se kontroly stánku E21 s následujícím opatřením o zajištění zboží a s příkazem ze dne 2.8.2012 o uložení pokuty panu L.L.H.

Podle úředního záznamu ze dne 7.11.2013 byl dne 4.11.2013 proveden monitoring a pořízena fotodokumentace stánku E22 a F1 na tržnici Folmava, když dokumentace jednotek byla doplněna o celkové pohledy na stánky. V době pořizování fotodokumentace byla přítomna majitelka stánků. Stánky nebyly při zahájení monitoringu označeny a žalobkyně potvrdila vlastnictví jednotek F1 a E22 a dodatečně je označila identifikačními údaji. V době monitoringu nebyly uvnitř stánků zjištěny výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Z plánu tržnice a z pořízené fotodokumentace vyplývá, že prodejní stánky F1 a E20 tvoří pravoúhlé rozhraní. Stánek E22 tvoří dvě přepážkou oddělené prodejní plochy – dvoustánek. Se stánkem E22 sousedí zleva stánek F1 a zprava neoznačená, v době monitoringu uzavřená jednotka - prodejní stánek E21, který byl kontrolován dne 6.4.2012. K tomuto úřednímu záznamu jsou připojeny fotografie stánku z větší vzdálenosti.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byla žádost o obnovu zamítnuta s odůvodněním, že dne 24.11.2012 byla provedena kontrola v provozovně žalobkyně stánku č. E22 na tržnici Horní Folmava 42, Česká Kubice. O průběhu kontroly byl sepsán protokol a žalobkyni zasláno oznámení na adresu, která byla uvedena v živnostenském rejstříku jako její místo podnikání a zároveň bydliště, přičemž přílohou byl protokol o kontrole. V okamžiku provádění kontroly byla provozovna opuštěna. Ze smlouvy o pronájmu nebytových prostor poskytnuté provozovatelem tržnice a z plánu rozestavení stánků jasně vyplývá, že v kontrolované provozovně v okamžiku kontroly vykonávala podnikatelskou činnost právě žalobkyně. Tato skutečnost byla rovněž ověřena výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku. Dne 4.11.2013 byl inspektorátem proveden monitoring v provozovnách žalobkyně za její přítomnosti. Pořízená fotodokumentace vyvrací tvrzení žalobkyně, že sortiment jako přívěsky, pouzdra, obrazy, pásky, hodinky atd. neprodává, neboť takový sortiment nabízela 4.11.2013 k prodeji. Proti příkazům inspektorátu ČOI ze dne 24.4.2013 č.j. ČOI 50106/13/2200 a č.j. ČOI 49616/13/2200, jimiž byla žalobkyni uložena pořádková pokuta pro porušení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 64/1986 Sb. a úhrnná pokuta pro porušení § 4 odst. 3, § 7a a § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, proti těmto příkazům nebyl podán v zákonné lhůtě odpor, proto nabyly právní moci 28.5.2013. Podle **správního orgánu I. stupně** žalobkyni byly písemnosti zasílány na adresu ..., zapsanou v živnostenském rejstříku jako místo podnikání a současně bydliště a byly jí doručeny v souladu s § 24 odst. 1 **správního řádu**. Z výpisu živnostenského rejstříku vyplývá, že adresa ..., byla zapsána jako místo bydliště žalobkyně až 5.8.2013, tedy více než dva měsíce po skončení **správního řízení**. Povinností podnikatele je dbát o to, aby údaje o jeho místě podnikání, případně místě bydliště, zapsané v živnostenském rejstříku byly pravdivé a aktuální. V opačném případě musí podnikatel nést následky plynoucí z nedodržení této povinnosti. Na základě toho prvostupňový **správní orgán** neshledal důvody pro obnovu řízení s tím, že skutkový stav byl dostatečně objasněn.

K tvrzení žalobkyně, že existují důkazy o tom, že kontrola byla provedena ve vedlejší provozovně, a nikoli u žalobkyně, se v žalobou **napadeném rozhodnutí** uvádí, že **správní orgán I. stupně** provedl dne 4.11.2013 monitoring v provozovnách účastnice řízení, o čemž byl pořízen úřední záznam spolu s fotodokumentací, z níž je patrné, že žalobkyně v době provádění monitoringu nabízela k prodeji podobný sortiment zboží jako při kontrolách dne 4.11. a 24.11.2012. Ze smlouvy o pronájmu, plánu rozestavení stánků a z výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku jednoznačně vyplývá, že žalobkyně vykonávala jak v době, kdy byly prováděny předmětné kontroly, tak v době, kdy byl prováděn monitoring provozovny, podnikatelskou činnost v provozovnách E22 a F1, jejichž umístění odpovídá fotodokumentaci, která je součástí spisu. V době provádění kontroly 24.11.2012 se v provozovnách účastnice řízení nenacházela ani žalobkyně ani jiná osoba, jak vyplývá z obsahu spisu. Kontrolní protokol tedy nebylo možno doručit na místě, proto byl spolu s oznámením o kontrole zaslán na adresu místa podnikání v ... uvedenou ve veřejné části živnostenského rejstříku. V této době nebyla ve veřejné části živnostenského rejstříku uvedena jiná adresa a **správní orgán I. stupně** ani neobdržel žádné podání od žalobkyně s žádostí o doručování na jinou adresu. Písemnosti byly doručeny v souladu § 24 odst. 1 **správního řádu** tzv. fikcí. Skutečnost, že se účastnice řízení s obsahem doručovaných písemností fakticky neseznámila a neuplatnila v zákonných lhůtách svá práva a neuvedla důkazy na svou obranu, nebyla způsobena pochybením **správního orgánu**, nýbrž žalobkyní, která nezajistila, aby údaje zapsané v živnostenském rejstříku odpovídaly

aktuálnímu stavu. Z toho podle žalované vyplývá, že žalobkyně mohla uplatnit navrhované důkazy v rámci předchozího správního řízení, neboť jí byly zaslány písemnosti, v nichž byla informována o kontrole, vyzvána k doložení nabývacích dokladů na výrobky a rovněž jí byly zaslány příkazy o uložení sankcí. Součástí písemností byla rovněž poučení o právech, která mohla žalobkyně uplatnit včetně lhůt stanovených zákonem k jejich uplatnění. Žalobkyně se o možnost uplatnit své námitky a doložit důkazy sama připravila svým jednáním, když nepřebírala poštovní zásilky. Adresa ..., na níž se žalobkyně zdržovala v době doručování zásilek podle svého tvrzení, byla zapsána do živnostenského rejstříku až 5.8.2013, tedy po pravomocném ukončení správního řízení. Žalovaná dospěla k závěru, že se neobjevily nové skutečnosti nebo důkazy existující v době původního řízení, které žalobkyně nemohla uplatnit, ani důkazy provedené správním orgánem I. stupně v průběhu správního řízení se neukázaly být nepravdivými.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť žalobkyně souhlasila a žalovaná se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

Žaloba je zčásti důvodná.

S ohledem na zásadu koncentrace řízení upravenou v § 75 odst. 2 s.ř.s. se soud nemohl zabývat námitkami vznesenými po uplynutí lhůty stanovené pro podání žaloby, tj. námitkami, které byly poprvé vzneseny až v replice. Jedná se o tvrzení o likvidačním charakteru pokut a o tvrzení, že mělo být postupováno analogicky § 64 odst. 5 trestního řádu, popř. analogicky § 173 odst. 1 občanského soudního řádu.

Námitka, podle níž mělo být původní řízení vedeno jako společné řízení o více správních deliktech, není, jak správně poukázala žalovaná ve vyjádření k žalobě, relevantní při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí o obnově řízení. V rámci tohoto přezkumu mohou být posuzována pouze tvrzení, která se týkají podmínek obnovy řízení uvedených v § 100 správního řádu. "*V řízení o žádosti o obnovu řízení dle § 100 a násl. správního řádu je nutné posoudit, zda účastník řízení, který žádost podal, poukazuje na skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, ale v době původního řízení mu nebyly známy, a proto je účastník řízení nemohl v původním řízení uplatnit. Posuzování jiných otázek v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení nepřichází v úvahu.*" (Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10.02.2015, čj. **11 A 285/2011 - 34**, dostupného na www.nssoud.cz)

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že doručováním fikcí došlo k závažnému zásahu do jejích práv, neboť jí bylo znemožněno uplatňovat procení práva, protože se o doručení příkazů nedozvěděla, když se v době jejich doručování nezdržovala v místě doručování, uvedeném v živnostenském rejstříku jako adresa bydliště i provozovny. Toto tvrzení rovněž nelze považovat za relevantní důvod obnovy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť pro tyto účely slouží zcela odlišný institut, upravený v § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu - určení neplatnosti doručení.

Podle **§ 24 odst. 2 správního řádu** prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost

ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Na základě cit. ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu tedy správní orgán promine zmeškání lhůty pro odvolání, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Předmětem zkoumání naplnění podmínek pro postup podle tohoto ustanovení je otázka, zda zde existují či neexistují „závažné důvody, které nastaly bez zavinění účastníka řízení“, které účastníku řízení bránily ve včasném podání odvolání.

Dle názoru soudu tedy není důvodnou námitka, že doručováním fikcí došlo k závažnému zásahu do práv žalobkyně, neboť tato měla právo podat opravný prostředek, spojený s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, respektive určení neplatnosti doručení. Pro úplnost soud dodává, že konečné rozhodnutí v takových případech může být předmětem soudního přezkumu, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2011 č.j. **8 As 9/2011 – 28**, (dostupného na www.nssoud.cz) „rozhodnutí, jímž nebylo prominuto zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004 je úkonem správního orgánu, který dle § 65 odst. 1 s. ř. s. podléhá soudnímu přezkumu.“

Soud se tak ztotožnil se správními orgány v tom, že je na odpovědnosti podnikatele, aby údaje o jeho místě podnikání, zapsané v živnostenském rejstříku byly pravdivé a aktuální. Jelikož žalobkyni byly písemnosti zasílány na adresu, zapsanou v živnostenském rejstříku jako místo podnikání a současně bydliště, byly jí doručeny v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaná tak dle názoru soudu správně konstatovala, že se žalobkyně o možnost uplatnit své námitky (o možné záměně stánek při kontrole) a důkazy k tomuto tvrzení sama připravila svým jednáním, když nepřebírala poštovní zásilky. Na základě této skutečnosti byl učiněn správný závěr, že se ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu neobjevily nové skutečnosti nebo důkazy existující v době původního řízení, které žalobkyně nemohla uplatnit.

Přes uvedené okolnosti, vedoucí k závěru, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, především podmínka, že žalobkyně nemohla v původním řízení své námitky a důkazy uplatnit, správní orgány prováděly nové dokazování, a to nezákonným způsobem. O tzv. monitoringu dne 4.11.2013 žalobkyně nebyla předem, ani při jeho provádění informována. Jde tedy o nepoužitelný důkaz. Nadto žalobkyně ani nebyla seznámena se všemi podklady, které správní orgán nově opatřil, tj. zejména s úředním záznamem ze dne 7.11.2013 a s novou fotodokumentací. Současně z výše shrnutých odůvodnění obou správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány tyto nové podklady použily jako zásadní podklady, jimiž vyvracely tvrzení žalobkyně o možné záměně stánek při kontrole. Pro řízení o žádosti o obnovu není z povinné aplikace § 36 odst. 3 správního řádu stanovena žádná výjimka. Pokud tedy žalovaná nepostupovala podle uvedeného ustanovení a nedala žalobkyni možnost vyjádřit se k úplnému podkladu rozhodnutí, podle něhož rozhodla, dopustila se procesní vady. Tuto vadu žalovaná odstraní v novém řízení, v němž znovu posoudí rozsah potřebných podkladů pro rozhodnutí

dle § 100 odst. 1 správního řádu a žalobkyni s nimi seznámí a dá jí možnost se k nim vyjádřit a následně odůvodní rozhodnutí o obnově řízení v souladu s výše uvedenými premisami.

Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a současně zavázal správní orgán k odstranění vytýkaných vad.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek, a dále náhrada za zastoupení sestávající ze 2 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 2 režijních paušálů á 300,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2015

**JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková